

A - CULTURA - PLANA - CULTURA - PLANA - CULTURA -

UN POETA

Gabriel Ferrater

Segons J.M. Castellet, la poesia de Ferrater "camina pels trencalls d'un realisme fet a la mida de l'home en un món concret, lluny d'arravataments romàntics, d'una banda, i d'histrionismes ideològics, de l'altra". I més endavant el mateix crític es pregunta: "¿Cal afegir finalment, i com a crítica d'un contingut, que un dels mèrits més grans de la poesia de Ferrater consisteix en la seva voluntat de desemascarar els innombrables parany, falses il·lusions i alienacions de la nostra vida, per tal que aquesta aconseguixi alguns moments d'existència racional i lliure, i algunes espurnes de tranquil·la felicitat?".

CAMBRA DE LA TARDOR

La persiana, no del tot tancada, com un esglai que es reté de caure a terra, no ens separa de l'aire. Mira, s'obren trenta-set horitzons rectes i prims, però el cor els oblida. Sense enyor se'ns va morint la llum, que era color de mel, i ara és color d'olor de poma. Que lent el món, que lent el món, que lenta la pena per les hores que se'n van de pressa. Digues, te'n recordaràs d'aquesta cambra?

"Me l'estimo molt.

Aquelles veus d'obriers - Què son ?"

Paletes:

manca una casa a la mançana.

"Canten,

i avui no els sento. Criden, riuen,

i avui que callen em fa estrany."

Que lentes

les fulles roges de les veus, que incertes

quan vénen a colgar-nos. Adormides,

les fulles dels meus besos van colgant

els recers del teu cos, i mentre oblides

les fulles altes de l'estiu, els dies

oberts i sense besos, ben al fons

el cos recorda : encara

tens la pell mig de sol, mig de la lluna.